

Nedarim as part of Seder Nashim

נדריים פי"א מי"ב

בראשונה היו אומרין: שלוש נשים יוצאות ונוטלות כתבה: האומרת: "טמאה אני לך", "שמים ביני לבינה", ו"נטולה אני מן היהודים" ... יפר על חלקו, ותהא משמשתו, ותהא נטולה מן היהודים.

נדריים פ"ט מ"ט-מ"י:

פותחין לאדם בכבוד עצמו ובכבוד בניו, ואומרין לו: "אלו היית יודע, שלמחר יהו אומרין עליך: כך וסתר שלפלוגי, להיות מגרש את נשיו, ועל בנותיה יהו אומרין: בנות גרושה הו, מה ראת אמן שלא לו להתגרש?" אומר: "אלו הייתי יודע שהוא כן, לא הייתי נודר", הרי זה מחר...

מעשה באחד שנדר מבת אחותו הנדה, והכניסה לבית רבי ישמעאל ויפוג. אומר לו רבי ישמעאל: "בני! מזו נדרת?" אומר לו "לא!" והתירו רבי ישמעאל. באותה השעה בכה רבי ישמעאל, ואמר: "בנות ישראל נאות הו, אלא שהעניות מנולתן!..."

פ"ט מ"ג: רבי מאיר אומר: יש דברים שהן פנולד ואינן פנולד; וחכמים מודין לו. פיצד? אומר: "קנם שאיני נושא לפלוגית, שאביה רע!" אמרו לו "מת!" או שעשה תשובה...

פ"ט מ"ה: פותחין לאדם בכתבת אשתו. מעשה באחד שנדר מאשתו הנדה, והיתה כתבתה ארבע מאות זוז, ובאת לפני רבי עקיבה, ותיבו לתן לה כתבתה. אומר לו: "רבי! שמונה מאות דינר הניח אבא, ונטל אחי ארבע מאות, ואני ארבע מאות. לא דנה שתטל היא מאתים ואני מאתים?" אומר לו רבי עקיבה: "אפלו את מוכר שער ראשה, את נותן לה כתבתה". אומר: "אלו הייתי יודע שפן, לא הייתי נודר!" והתירו רבי עקיבה.

פ"ח מ"ז: היו מסרבים בו לשאת את בת אחותו, ואמר: "קנם שהיא נהנית לי לעולם!" וכן המגרש את אשתו, ואמר: "קנם אשתי נהנית לי לעולם", הרי אלו מתרות מלקנות לו, שלא נתפון זה אלא לשם אשות.

פ"ז מ"ז-מ"ט: האומר לאשתו: "קנם מעשה ידיך עלי", "קנם הם לפי", "קנם הו על פי", אסור בתלופיהו ובגדוליהו...

"שאת עושה ואיני אוכל עד הפסח" ... "שאת נהנית לי עד הפסח, אם הולכת את לבית אביך עד החג" ...

פ"ה מ"ו: מעשה בבית חורון, באחד שהיה אביו מדר ממנו הניה, והיה משיא את בתו. אמר לחברו: "הרי הקצר והסעודה נתונין לך מתנה... שיבא אבא ויאכל עמנו בסעודה." אמר לו: "אם שלי הם, הרי הן מקדשין לשמים!" אמר לו: "לא נתתי לך את שלי שתקדישם לשמים!" אמר לו: "לא נתת לי את שלך, אלא שתהא אמה ואביך אוכלים ושותים, ומתוצים זה לזה, ויהא עון תלוי בראשי".

פ"ב מ"א: האומר לאשתו: "הרי את עלי כאמא", פותחין לו פתח ממקום אחר, שלא יקל את ראשו לכן... האומר לאשתו: "קנם שאיני משמשך", הרי זה בל יחל דברו.

פ"ב מ"ה: ... קנם אשתי נהנית לי", ואמר: "לא נדרתי אלא מאשתי הראשונה שגרשתי" ... אינן נשאלין עליהם, ואם נשאלו... וחכמים אומרים: פותחין להן פתח ממקום אחר, ומלמדין אותן, כדי שלא ינהגו בקלות ראש בנדרים.

פ"ג מ"ב: אמר: "קנם אשתי נהנית לי, שגנבה את כסי, ושהכת את בני", ונודע שלא הפתו, ונודע שלא גנבה; ראה אותן אוכלין תאנים, ואמר להן: "הרי הן עליכם קרבן", ונמצאו אביו או אחיו, והיו עמהן אחרים –

בית שמי אומרים: הן מתרין, ומה שעמהן אסורין.

ובית הלל אומרים: אלו ואלו מתרין.

במדבר פרשת נשא פרק ו

(א) וַיִּזְכֹּר ה' אֶל-מִצְוֵהוּ לֵאמֹר: (ב) דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֵיִשׁ אִוֵּ-אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לַגֹּדֶר גֹּדֶר גְּזִיר

לְהַזִּיר לָהּ:

(ג) מִיָּנֹכַח וְשִׁכְרָה **גְּזִיר** תִּמְזַן וְנֹכַח וְשִׁכְרָה לֹא יִשְׁתָּה וְכָל-מִשְׁרַת עֲנֻבִים לֹא יִשְׁתָּה וְעֲנֻבִים לַחֲיִים וְיִבְשִׁים לֹא

יֵאָכֵל: (ד) כָּל יָמֵי גִזְרוֹ מִכָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגִּזְרוֹ מִכָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגִּזְרוֹ לֹא יֵאָכֵל:

(ה) כָּל-יָמֵי גִזְרוֹ תֵּעַר לֹא-יִעָבֶר עַל-רֵאשׁוֹ עַד-מְלֵאת הַיָּמִים אֲשֶׁר-יִזְיֵר לָהּ **קִדְשׁ** יִהְיֶה גִזְלוֹ פֶּרַע שְׂעֵר

רֵאשׁוֹ:

(ו) כָּל-יָמֵי הַזִּירָה לָהּ עַל-נַפְשָׁהּ מֵת לֹא יָבֹא: (ז) לְאָבִיו וְלֵאמֹו לְאָחִיו וְלֵאחֹתוֹ לֹא-יִטְמָא לָהֶם בְּמַתָּם כִּי **גִזְרוֹ**

אֱלֹהֵיו עַל-רֵאשׁוֹ:

(ח) כָּל יָמֵי גִזְרוֹ **קִדְשׁ** הוּא לָהּ:

(ט) וְכִי-יָמוּת מֵת עָלֶיהָ בְּפִתְעָה פְתָאִים **וְטָמֵא רֵאשׁוֹ גִזְרוֹ** וְגִלְחָה רֵאשׁוֹ בְּיוֹם טְהֻרָתוֹ בְּיוֹם הַשְּׂבִיעִי וְגִלְחָנוֹ:

(י) וּבְיוֹם הַשְּׂבִיעִי יָבֹא שְׂפָתַי תְּרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה אֶל-הַכֹּהֵן אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (יא) וַעֲשֶׂה הַכֹּהֵן אֶחָד

לְחֻטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכֹפֶר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל-הַנֶּפֶשׁ **וְקִדְשׁ אֶת-רֵאשׁוֹ** בְּיוֹם הַקֹּדֶשׁ: (יב) וְהַזִּיר לָהּ

אֶת-יָמֵי גִזְרוֹ וְהִבְיָא כָּבֶשׂ בְּוִשְׁנָתוֹ לְאֲשָׁם וְהַיָּמִים הָרֵאשֹׁנִים יִפְלוּ **כִּי טָמֵא גִזְרוֹ**:

(יג) וְזֹאת תִּזְכֹּר הַגִּזְרָה בְּיוֹם מְלֵאת יָמֵי גִזְרוֹ יָבִיא אֹתוֹ אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (יד) וְהִקְרִיב אֶת-קָרְבָּנוֹ לָהּ

כָּבֶשׂ בְּוִשְׁנָתוֹ תָּמִים אֶחָד לְעֹלָה וְכֹבֵשׁ אֶחָד בַּת-שְׁנָתָה תְּמִימָה לְחֻטָּאת וְאֵיל-אֶתֶד תָּמִים לְשִׁלְמִים:

(טו) וְסֹל מִצֹּות סֹלֶת חֲלֵת בְּלוֹלָת בֶּשֶׂמֶן וְרִקְיָקִי מִצֹּות מִשְׁחִים בֶּשֶׂמֶן וּמִנְחַתָּם וְנִסְכֵיהֶם: (טז) וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן

לִפְנֵי ה' וַעֲשֶׂה אֶת-חֻטָּאתוֹ וְאֶת-עֹלָתוֹ: (יז) וְאֶת-הָאֵיל יַעֲשֶׂה זָבַח שְׁלָמִים לָהּ עַל סֹל מִצֹּות וַעֲשֶׂה הַכֹּהֵן

אֶת-מִנְחַתוֹ וְאֶת-נִסְכּוֹ:

(יח) וְגִלְחָה הַגִּזְרָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד **אֶת-רֵאשׁוֹ גִזְרוֹ** וְלָקַח אֶת-שְׂעֵר רֵאשׁוֹ גִזְרוֹ וְנָמַן עַל-הָאֵשׁ אֲשֶׁר-תַּחַת זָבַח

הַשְּׁלָמִים:

(יט) וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת-הַזֶּרֶע בְּשֵׁלֶה מִן-הָאֵיל וְחֲלֵת מִצָּה אֶחָד מִן-הַסֹּל וְרִקְיָקִי מִצָּה אֶחָד וְנָמַן עַל-כַּפֵּי הַגִּזְרָה

אֶחָד וְהִנִּיחָ אוֹתָם הַכֹּהֵן וְהִנִּיחָ לִפְנֵי ה' קִדְשׁ הוּא לַכֹּהֵן עַל חֲזֵה הַתְּנוּפָה וְעַל שׁוֹק

הַתְּרוּמָה וְאֶתֶר יִשְׁתָּה הַגִּזְרָה יָנוּ:

שׁוֹפְטִים פֶּרֶק יג

(ז) וַיֹּאמֶר לִי הַגֹּדֶר הָרָה וְיִלְדֶת בָּן וְעָמָה אֶל-תִּשְׁתִּיו יָנוּ וְשִׁכְרָה וְאֶל-תֹּאכְלֵי כָל-טְמֵאָה כִּי-יִזְיֵר אֱלֹהִים יִהְיֶה

הַזֶּעַר מִן-הַבָּטָן עַד-יוֹם מוֹתוֹ:

(יז) מִכָּל אֲשֶׁר-יִצְאֵ מִגִּזְרוֹ לֹא תֹאכֵל וְיָנוּ וְשִׁכְרָה אֶל-תִּשְׁתִּי וְכָל-טְמֵאָה אֶל-תֹּאכֵל כָּל אֲשֶׁר-צִוִּיתִיךָ תִּשְׁמָר:

שְׁמוּאֵל ב פֶּרֶק יד

(כה) וְכֹאבֶשְׁלוֹם לֹא-יִהְיֶה אִישׁ-יָגֵף בְּכָל-יִשְׂרָאֵל לְהִלָּל מֵאֵד מִכָּפָר רִגְלוֹ וְעַד קֶדְדוֹ לֹא-יִהְיֶה כּוֹ מוֹם:

(כו) וַבַּגְלָחֹוֹ אֶת־רֹאשׁוֹ וְהָיָה מִקְּזֹל יָמִים | לְיָמִים אֲשֶׁר יִגְלַח כִּי־כָבֵד עָלָיו וַיִּגְלַחֹו וְשָׁחַל אֶת־שַׁעַר רֹאשׁוֹ
מֵאֲתָנִים שְׁקָלִים בְּאֶבֶן הַמֶּלֶךְ:

עמוס פרק ב

(יא) וְאָקִים מִבְּנֵיכֶם לְנָבִיאִים וּמִבְּחֹרֵיכֶם לְנָזִירִים הֲאֵף אֵינֶנְזָאת בְּגִי יִשְׂרָאֵל נְאֻמ־ה':

(יב) וּתְשַׁקֹּוּ אֶת־הַנְּזִירִים יָגוּ וְעַל־הַנְּבִיאִים צִוִּיתֶם לֵאמֹר לֹא תִנְבְּאוּ:

תוספתא נזיר פרק א הלכה ד

הריני נזיר כשער ראשי כעפר הארץ כחול הים הרי זה נזיר לעולם ומגלח אחד לשלשים יום ר' אומ' אין זה מגלח אחד לשלשים יום שאין זה נזיר עולם הריני נזיר מיכן ועד התהום מן הארץ עד לרקיע הרי זה נזיר עולם הריני נזיר כל ימי הריני נזיר לעולם הרי זה נזיר עולם מאה שנה או מאתים שנה אין זה נזיר עולם

ספרי במדבר פרשת נשא פיסקא ל

וכפר עליו. מאשר חטא על הנפש, ר' אלעזר הקפר אומר וכי על איזו נפש חטא זה שצריך כפרה על שציער נפשו מן היין והלא דברים ק"ו ומה אם המצער נפשו מן היין צריך כפרה ק"ו למצער נפשו על כל דבר ר' ישמעאל אומר בנזיר טמא הכתוב מדבר שנאמר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש שנטמא למתים.

ספרי במדבר פיסקא כב

אמר שמעון הצדיק לא אכלתי אשם נזירות מעולם אלא אחד כשבא אחד מן הדרום יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו תלתלים נמתי לו מה ראית להשחית שער נאה ונם לי רועה הייתי בעידי /בעירי/ והלכתי למלאות מים מן המעיין ונסתכלתי בבואה שלי פחז לבי עלי בקש להעבירני מן העולם נמתי לו רשע הרי אתה מתגאה בשאינו שלך של עפר ושל רמה ושל תולעת הוא הריני מגלחך לשמים מיד [מכתי] את ראשי ונשקתיו על ראשו נמתי לו כמותך ירבו בישראל עושים רצון המקום ועליך נתקיים איש או אשה כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה'